

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžf/34/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200882
Dátum vydania rozhodnutia: 18.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015200882.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Sone Langovej v právnej veci žalobcu: Ing. Silektis Vladimír - DASIL, so sídlom Gajova č. 4, Bratislava, IČO: 32 108 486, zastúpený: JUDr. Jozef Mészáros, advokát s.r.o., so sídlom Jesenského č. 2, Bratislava, IČO: 50 657 861, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/176348/2015/4985 zo dňa 27.04.2015, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/127/2015-177 zo dňa 17.03.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/127/2015-177 zo dňa 17.03.2016 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania, spočívajúce v nákladoch právneho zastúpenia v sume 178,09 €, k rukám právneho zástupcu žalobcu, v lehote 30 dní od doručenia tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1100301/1/176348/2015/4985 zo dňa 27.04.2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetom súdneho prieskumu bolo uvedené rozhodnutie žalovaného, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Bratislava I. č. 9102301/5/89885/2015 zo dňa 14. 01. 2015 tak, že žalobcovi bol priznaný úrok zo sumy nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) za zdaňovacie obdobie september 1994, zisteného vo výške 1.607.688,64 € vo výške trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v posledný deň lehoty, v ktorej mala byť suma nadmerného odpočtu podľa tohto zákona vrátená. Priznaný úrok je 1.060.493,08 € namiesto 1.059.333,44 €.

Z obsahu spisu krajský súd zistil, že žalobca dňa 25. 10. 1994 podal na Daňový úrad Bratislava I. daňové priznanie k DPH, ktorým si uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za mesiac september 1994 vo výške 48.438.228 Sk. Žalobca predložil správcovi dane počas výkonu daňovej kontroly doklady požadované správcom dane. Po vykonanej kontrole bol spísaný protokol dňa 25. 11. 1999, na základe ktorého vydal správca dane dňa 28. 01. 2001 rozhodnutie č. 6/322/1844/2000, ktorým žalobcovi nepriznal uplatnený nadmerný odpočet DPH. Žalovaný rozhodnutie správcu dane potvrdil.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku popísal postup v danej veci a uviedol, že na základe podanej žaloby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 29.11.2000 č. k. 5Sž 112-113/00 zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného z 10.05.2000 č. 11/210/2871/2000-2164 a tiež rozhodnutie č. 11/210/2872/2000-2164, pričom zrušil aj rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I z 28.01.2000 č. 6/322/1844/2000 a č. 6/322/1846/2000 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10.01.2001.

Daňový úrad Bratislava I. rozhodnutím zo dňa 18.01.2001 č. 6/322/6350/2001 priznal žalobcovi nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie september 1994 v sume 48.438.228,- Sk.

Po vrátení nadmerného odpočtu DPH podal žalobca dňa 12.06.2001 na Daňový úrad Bratislava I. žiadosť o zaplatenie úroku z nadmerného odpočtu z titulu oneskoreného vyplatenia za obdobie odo dňa 13.02.1995 do 16.02.2001. Dňa 11.07.2001 vydal Daňový úrad Bratislava I. rozhodnutie č. 600/210/104327/2001, ktorým podľa § 63 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len zákon o správe daní alebo ZSDP) úrok v žalobcom požadovanej výške nepriznal s odôvodnením, že nadmerný odpočet DPH nie je preplatom a jeho použitie je upravené osobitne v ods. 8 § 63 zákona o správe daní. Uviedol, že nadmerný odpočet bol žalobcovi priznaný na základe rozsudku NS SR zo dňa 29.11.2000. DR SR rozhodnutím č.j. 11/2500/6215/2001/1031 zo dňa 27.08.2001 na základe podaného odvolania zrušilo prvostupňové rozhodnutie.

Následne Daňový úrad Bratislava I. žiadosť žalobcu o zaplatenie úroku vybavil listom tak, že mu oznámil, že jeho žiadosť je neopodstatnená.

Dňa 26.02.2002 Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 4Sž 126/01 na základe žaloby podanej žalobcom zrušil rozhodnutie DR SR č.j. 11/2500/6215/2001/1031 zo dňa 27.08.2001, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie zo dňa 11.07.2001.

Podnet žalovaného na podanie mimoriadneho dovolania proti uvedenému rozsudku NS SR Generálna prokuratúra SR, listom zo dňa 17.04.2003 ako nedôvodný odložila.

Následne dňa 07.11.2003 Daňový úrad Bratislava I. rozhodnutím č. 600/230/133701/2003 nepriznal žalobcovi úrok. Žalobca podal odvolanie voči predmetnému rozhodnutiu, ktoré samotný správca dane vybavil ako námietku tak, že tejto nevyhovel.

Na základe podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I zn. 600/230/133701/2003 zo dňa 07.11.2003 Krajský súd v Bratislave konanie zastavil, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na nezákonný postup správneho orgánu, keď navyše účastníka konania nesprávne poučil o tom, že odvolanie nie je prípustné a jeho odvolanie vybavil ako námietku, pričom takéto rozhodnutie o námietke predstavuje podľa názoru súdu nulité rozhodnutie. O odvolaní žalobcu teda nebolo rozhodnuté.

Na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave žalovaný rozhodol o odvolaní rozhodnutím č. 1/222/2444-26321/2005/991031-r zo dňa 02.05.2005 tak, že napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Bratislava I. č. 600/230/133701/2003 zo dňa 07.11.2003, potvrdil.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S 168/05-44 zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 1/222/2444-26321/2005/991031-r zo dňa 02.05.2005 a rozhodnutie Daňového úradu Bratislava I. č. 600/230/133701/2003 zo dňa 07.11.2003 o nepriznaní úroku žalobcovi z nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie september 1994 a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že správca dane priznal žalobcovi nadmerný odpočet DPH za obdobie september 1994 v sume 48.438.228,- Sk rozhodnutím zo dňa 18.01.2001, pričom toto rozhodnutie odôvodnil s poukazom na obsah rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sž 112-113/00. Keďže správca dane už dňa 18.01.2001 vydal rozhodnutie o priznaní nadmerného počtu DPH žalobcovi bez vykonania ďalšieho dokazovania, v období od doručenia rozsudku NS SR do 18.01.2001 je zrejmé, že nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dôkazy za účelom oprávnenosti vrátenia nadmerného odpočtu a tento žalobcovi vrátil. Príčinou nevyplatenia odpočtu DPH bol nezákonný postup správcu dane a nie skutočnosť, že by žalobca nepreukázal oprávnenosť svojho nároku. Zo skutkového hľadiska a z hľadiska vykonaných dôkazov sa pritom vecne oproti stavu, ktorý existoval v januári 1995, nič nezmenilo. Nebol vykonaný žiadny ďalší dôkaz, ktorý by mal za následok zmenu poznania daňových orgánov pri objasňovaní daného prípadu. Všetky pochybnosti daňových orgánov, pre ktoré nechceli priznať žalobcovi nárok na vrátenie nadmerného odpočtu, sa ukázali ako neopodstatnené. Na priznanie odpočtu DPH teda nebolo potrebné žiadne ďalšie dokazovanie a bolo ho preto možné priznať už na základe dôkazov predložených do januára 1995. Ako už bolo uvedené, správca dane napokon priznal žalobcovi nárok na odpočet DPH a tento mu bol aj vyplatený. K otázke dodania tovaru spoločnosti IGONA, s.r.o. bol správca dane, podľa názoru súdu, viazaný existujúcim rozhodnutím colného orgánu o vývoze tovaru, ktorým bola podľa § 60 ods. 4 Colného zákona, jednotná colná deklarácia potvrdená colným orgánom. Ak mal správca dane pochybnosť o zrealizovaní obchodu, a teda zisťoval skutočnosť pre správne vyrubenie dane, mal vykonať dokazovanie a následne vo veci rozhodnúť v súlade s lehotami podľa § 30a zákona č. 511/1992 Zb. V tejto súvislosti súd konštatoval, že spis žalovaného je neúplný, keďže neobsahuje jednotnú colnú deklaráciu zo dňa 22.09.1994, ktorá bola v dôsledku chyby následne zrušená a bolo vydané rozhodnutie Colnice Bratislava o oprave hodnoty tovaru v JCD zo dňa 22.09.1994, pričom žalobca predložil daňovým orgánom opravenú jednotnú colnú deklaráciu zo dňa 10.01.1995 ku vývozu tovaru zo dňa 22.09.1994, ktoré doklady sa však v spise žalovaného nenachádzajú. Podľa § 60 ods. 4 Colného zákona platí, že ak je výrokom rozhodnutia v colnom konaní potvrdené colné vyhlásenie podané písomne, stávajú sa obsah tohto vyhlásenia a skutočnosti, podľa ktorých sa tovar prepustí, súčasťou rozhodnutia. Podľa uvedeného ustanovenia v spojení s § 26 zákona č. 511/1992 Zb., boli daňové orgány obsahom JCD viazané, nakoľko sa tento stal obsahom právoplatného rozhodnutia v colnom konaní. Ďalej súd konštatoval, že správca dane pochybil, keď prerušil daňové konanie podľa § 25a ZSDP, keďže konanie prerušil z dôvodu začatia konania o predbežnej otázke v zmysle § 26 ZSDP vo veci prešetrovania pôvodu tovaru, ktorého sa týka vrátenie nadmerného odpočtu a prešetrovania dodania tovaru zahraničnému odberateľovi. V prípade, ak mal správca dane podozrenie, že pri vývoze ortuti došlo k trestnej činnosti, mal konanie prerušiť z dôvodu podľa § 26 ods. 1, 2 ZSDP s tým, že je tu podozrenie zo spáchania trestného činu a o tejto otázke si nemôže urobiť úsudok. Zároveň mal dať podnet na začatie trestného stíhania. Z uvedeného dôvodu však konanie nebolo prerušené. Ak mal správca dane pochybnosť o zrealizovaní obchodu, mal vykonať dokazovanie za týmto účelom a následne vo veci rozhodnúť v súlade s lehotami stanovenými v § 30a zákona č. 511/1992 Zb. a potom by nebolo potrebné konanie prerušovať. Záverom súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie DR SR, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie sú nezákonné, avšak nakoľko spis žalovaného nie je úplný, nebolo možné preskúmať zákonnosť správnych rozhodnutí v celom rozsahu, a to konkrétne týkajúcom sa začiatku omeškania, keďže tento je priamo závislý od skutočnosti, kedy žalobca skutočne doručil správcovi dane opravenú jednotnú colnú deklaráciu zo dňa 10.01.1995.

Následne dňa 23.11.2006 Daňový úrad Bratislava I. (ďalej aj „DÚ BA I“) rozhodnutím č. 600/230/174368/06/Bene priznal žalobcovi úrok vo výške 13.381.997,- Sk (444.200,92 €) z daňového preplatku zisteného vo výške 48.433.228,- Sk na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 1994, vo výške trojnásobku základnej úrokovej sadzby NBS platnej v posledný deň lehoty, v ktorej mala byť suma preplatku vrátená. Úrok bol priznaný za obdobie od 02.01.2000 do 19.01.2001. Žalobca nesúhlasil s výškou úroku vo výške 13.381.997,- Sk (444.200,92 €), úrok mal byť vypočítaný na základe inej výšky základnej úrokovej sadzby NBS a daňový preplatok mal byť správne vo výške

48.438.228,- Sk a nie 48.433.228,- Sk a súčasne odvolaním napadol aj nesprávne určené obdobie, za ktoré mu úrok prináleží. DR SR rozhodnutím č. I/222/591-30222/2007/991031-r zo dňa 19.04.2007 potvrdilo rozhodnutie DÚ BA I.

Krajský súd v Bratislave na základe žaloby žalobcu rozsudkom č. k. 2S 143/07-180 zo dňa 14.05.2008 zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie DR SR č. I/222/591-30222/2007/991031-r zo dňa 19.04.2007 a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. V odôvodnení v celosti poukázal na rozsudok KS v BA č. 2S/168/05-44 zo dňa 05.04.2006, skonštatoval opätovné nedoručenie kompletného spisového materiálu žalovaným. Súd zdôraznil, že dôkazná núdza, ktorej bol žalobca vystavený neposkytnutím úplného administratívneho spisového materiálu, nemôže byť pričítaná na ujmu žalobcu, najmä ohľadom dátumu doručenia opravenej JCD zo dňa 10.01.1995 správcovi dane, o ktorej žalobca už v pôvodnej žiadosti o priznanie úroku tvrdil, že túto písomnosť správcovi dane doručil dňom 25.01.1995 spolu s rozhodnutím colného orgánu o vykonanej oprave a daňové orgány túto skutočnosť akceptovali ako nespornú po dobu niekoľkých rokov, počas ktorých sa viedlo predmetné konanie. Ďalej súd konštatoval, že otázku začatia omeškania správcu dane s vrátením nadmerného odpočtu posúdili správca dane i DR SR v rozpore so závermi vyššie uvedeného rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/167/2005-44 zo dňa 5. apríla 2006 a č. k. 2S/143/2007-180 zo dňa 14. mája 2008. Súd zdôraznil, že čas vzniku omeškania s vrátením odpočtu je nutné viazať k okamihu, keď daňový orgán mohol a mal vrátiť daňový preplatok s poukazom na rozhodnutie NS SR Rc 60/2001. Začatie plynutia lehoty na vrátenie nadmerného odpočtu a okamih vzniku omeškania správcu dane s jeho vrátením, v súvislosti s nárokom žalobcu na úrok z omeškania, teda z časového hľadiska musí nadväzovať na deň, kedy mal daňový orgán k dispozícii všetky podklady, na základe ktorých neskôr o vrátení nadmerného odpočtu rozhodol.

Následne DR SR rozhodnutím č. I/222/1198-82393/2008/991031-r zo dňa 22.10.2008 zrušilo rozhodnutie DÚ BA I č. 600/230/174368/06/Bene a vrátilo vec na konanie a ďalšie rozhodnutie DÚ BA I., ktorý dňa 04.02.2009 vydal nové rozhodnutie č. 600/230/13799/09/Šum, ktoré bolo vo výroku obsahovo totožné s rozhodnutím zrušeným Daňovým riaditeľstvom SR č. I/222/1198-82393/2008/991031-r zo dňa 22.10.2008.

Rozhodnutie DÚ BA I zo dňa 04.02.2009 č. 600/230/13799/09/Šum napadol žalobca odvolaním, na základe ktorého Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutím č. I/221/8207-50538/2009/990311-r zo dňa 22.05.2009 rozhodnutie DÚ BA I zrušilo a vec vrátilo na ďalšie konanie a rozhodnutie s odôvodnením, že rozhodnutie Daňového úradu Bratislava I č. 600/230/13799/09/Šum zo dňa 04.02.2009 bolo v časti vyčíslenia úroku vydané v rozpore s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave vyslovenom v rozsudkoch č. 2S 168/05-44 zo dňa 05.04.2006 a č. k. 2S/143/07-180 zo dňa 14.05.2008, ako aj s právnym názorom odvolacieho orgánu v rozhodnutí č. I/222/1198-82393/2008/991031-r zo dňa 22.10.2008. Poukázal, že Krajský súd v Bratislave v rozsudku č. k. 2S/143/07-180 zo dňa 14.05.2008 uviedol, že otázku začatia omeškania správcu dane s vrátením nadmerného odpočtu posúdil správca dane v napadnutom rozhodnutí v rozpore so závermi vyššie uvedeného rozsudku Krajského súdu v Bratislave (rozsudok č. k. 2S/168/05-44 zo dňa 05.04.2006). Nakoľko DÚ BA I vyššie uvedené závery Krajského súdu v Bratislave pri stanovení výšky úroku z omeškania nerešpektoval, DR SR napadnuté rozhodnutie zrušilo a vec vrátilo na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Daňový úrad Bratislava I. vydal rozhodnutie č. 600/230/52183/10/KašP zo dňa 30.03.2010, ktoré bolo vo výroku obsahovo totožné so zrušeným rozhodnutím zo dňa 23.11.2006 a s rozhodnutím zo dňa 04.02.2009, ktoré bolo zrušené rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR č. I/221/8207-50538/2009/990311-r zo dňa 22.5.2009 pre nerešpektovanie právneho názoru súdu. Rozhodnutie DÚ BA I zo dňa 30.03.2010 č. 600/230/52183/10/KašP napadol žalobca odvolaním, ktoré Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutím č. I/221/12623-80186/2010/990311-r zo dňa 25.8.2010 potvrdilo.

Na základe žaloby podanej žalobcom KS v BA rozsudkom č. 1S 240/2010-146 zo dňa 09.06.2011 zrušil rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/221/12623-80186/2010/990311-r zo dňa 25.8.2010 v spojení s rozhodnutím DÚ BA I č. 600/230/52183/10/KašP zo dňa 30.3.2010 a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že žalobca správcovi dane čestným vyhlásením Ing. Pohloda preukázal

doručenie opraveného JCD č. 1526203400406 zo dňa 10.1.1995 spolu s listom Colnice Bratislava zo dňa 11.1.1995 zn. K-208/94, ktorým colnica potvrdila opravu colného vyhlásenia, do spisu DÚ BA I dňa 25.1.1995. Aj v podrobnom chronologickom postupe správcu dane, ktorý tvorí prílohu rozhodnutia, je predloženie opravenej JCD č. 1526203400406 zo dňa 10.01.1995 správcovi dane uvedené pred 30.01.1995. Dátum doručenia, 25.01.1995 daňové orgány, ani iné orgány štátu počas celého skoro osem rokov trvajúceho konania nikdy nespochybnili. Podľa súdu, čestné vyhlásenie Ing. X. je dôkazom o doručení JCD správcovi dane dňa 25.1.1994. Súd skonštatoval, že žalovaný opätovne nepredložil súdu úplný správny spis, a to aj napriek tomu, že na jeho predloženie bol riadne písomne vyzvaný. Uviedol, že nárok žalobcu na zaplatenie úroku sa má posudzovať od času, kedy mu nadmerný odpočet mal a mohol byť vrátený, ak by orgány správy dane postupovali v konaní zákonným spôsobom. Nezákonný postup pritom začal už vydaním nezákonného rozhodnutia o prerušení konania č. 600/23- 43358/1994/Horak zo dňa 22.11.1994 a bol ukončený až vydaním rozhodnutia o priznaní nadmerného odpočtu DPH. Súd upriamil pozornosť aj na list Colného riaditeľstva SR zo dňa 10.11.1997 č. 5767/97-3, ktorý potvrdzuje, že vývoz tovaru bol trvale preukázaný už predložením prvej JCD s chybnými údajmi (§ 47 ods. 9 zákona č. 222/1994 Zb.), ako aj skutočnosť, že v účtovnej evidencii žalobcu neboli zistené nedostatky ani colnými orgánmi. Ohľadom začiatku omeškania súd uviedol, že žalovaný opomína skutočnosť, že zákonom boli určené lehoty na vykonanie daňovej kontroly a lehota podľa § 22 ods. 2 zákona o DPH časovo nadväzuje na lehotu podľa § 30a ZSDP, ktorej plynutie jej predchádza. Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR zakazoval správcovi dane vykonávať daňovú kontrolu u žalobcu dlhšie, ako v lehote podľa § 30a ZSDP. Pri dodržaní zákona správca dane mohol a mal vrátiť žalobcovi nadmerný odpočet, na ktorý mal zákonný nárok, a to najneskôr 13.02.1995. V tento deň totiž v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR uplynula lehota na vrátenie nadmerného odpočtu žalobcovi, nakoľko žalovaný bol povinný daňovú kontrolu ukončiť 02.02.1995. Správca dane nesmel vykonávať daňovú kontrolu dlhšie.

Na základe odvolania žalovaného NS SR rozsudkom 8Sžf/41/2011 zo dňa 25.09.2012 rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 240/2010-146 zo dňa 9. júna 2011 ako vecne správny potvrdil. V odôvodnení rozsudku uviedol, že rozsudkami Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 167/2005-44 zo dňa 5. apríla 2006 a č. k. 2S 143/2007-180 zo dňa 14. mája 2008, z ktorých vyplývajú prv vyslovené právne názory na prejednávajúcu vec, sú správne orgány viazané (§ 250j ods. 7 O.s.p.).

Následne DÚ BA vydal rozhodnutie č. 9102301/5/1484200/2014 zo dňa 16.04.2014, ktoré bolo vo výroku obsahovo totožné s rozhodnutím zrušeným rozsudkom KS v BA sp. zn. 1S 240/2010-146 zo dňa 09.06.2011 potvrdeným rozsudkom NS SR sp. zn. 8Sžf/41/2011 zo dňa 25.09.2012.

Rozhodnutie DÚ BA zo dňa 16.04.2014 č. 9102301/5/1484200/2014 napadol žalobca odvolaním a FR SR rozhodnutím č. 1100301/1/340372/2014/4985 zo dňa 25.07.2014 rozhodnutie DÚ BA zo dňa 16.04.2014 č. 9102301/5/1484200/2014 zrušilo a vec vrátilo na ďalšie konanie a rozhodnutie s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, správca dane sa právnym názorom v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/41/2011 zo dňa 25. septembra 2012, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 240/2010-146 zo dňa 09.06.2011 nezaoberal a bez odôvodnenia priznal žalobcovi úrok v sume 444.200,93 €.

Daňový úrad Bratislava I. rozhodnutím č. 9102301/5/89885/2015 zo dňa 14.01.2015, priznal žalobcovi úrok zo sumy nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 1994, zisteného v sume 1.607.688,64 € (48.433.228,- Sk), vo výške trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v posledný deň lehoty, v ktorej mala byť suma nadmerného odpočtu podľa tohto zákona vrátená (priznaný úrok bol 1.059.333,44 €).

Na základe odvolania žalobcu žalovaný dňa 27.04.2015 vydal žalobou napadnuté rozhodnutie č. 1100301/1/176348/2015/4985, ktorým zmenil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9102301/5/89885/2015 zo dňa 14.01.2015 tak, že zvýšil úrok o sumu 1.159,64 €, teda zo sumy 1.059.333,44 € na sumu 1.060.493,08 €.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu, ako aj z rozsudkov Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S

168/05, č. k. 2S 143/07, č. k. 1S 240/2010 a rozsudkov Najvyššieho súdu SR 4SŽ/126/01, 8SŽf/41/2011 mal súd nesporne za preukázané, že Daňový úrad Bratislava žalobcovi priznal žalobcovi úrok za obdobie od 21.07.1998 do 18.01.2001, kedy bol daňový úrad v omeškaní so zaplatením žalobcovi nadmerného odpočtu DPH za september 1994. Lehotu od kedy začalo plynúť omeškanie daňového úradu počítal daňový úrad od 21.07.1998, t.j. deň nasledujúci po 20.07.1998, kedy uplynula lehota na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za september 1994, pretože podľa žalovaného, kontrola nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 1994 mala byť ukončená v lehote 60-tich dní, t. j. do 10.07.1998 (od 07.11.1994 do 22.11.1994 - od začiatku kontroly do prerušenia konania Daňový úrad Bratislava počítal 15 dní a od začatia konania dňa 27.05.1998 počítal zostávajúcich 45 dní, t.j. ukončenie kontroly pripadalo na deň 10.07.1998).

Podľa názoru krajského súdu, žalovaný vec nesprávne právne posúdil, keď žalobcovi priznal úrok až od 21.07.1998 a nepriznal ho od 13.02.1995 ako správne uvádza žalobca a čo je konštatované aj vo vyššie uvedených rozsudkoch.

Krajský súd v preskúmvanej veci skonštatoval, že predložený administratívny spis správneho orgánu nie je úplný. Aj napriek tejto skutočnosti však bolo možné z neho, ako aj z rozsudkov súdu týkajúcich sa preskúmvanej veci vyvodíť záver, že lehota na priznanie úroku začala plynúť 13.02.1995. V rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 143/07-180 bolo konštatované, že v spisovom materiáli žalovaného sa nachádza korešpondencia správcu dane s Ministerstvom financií SR, colnými úradmi v Českej a Slovenskej republike, Daňovými úradmi v Galante a Ružomberku, Finančným úradom Brno I, policajnými orgánmi prešetrojúcimi predmetnú obchodnú transakciu žalobcu, ďalej pôvodná JCD č. 1526203400406 potvrdená Colným úradom v Bratislave dňa 22.09.1994 s chybnou uvedenou štatistickou hodnotou tovaru 197.950, podľa ktorej žalobca ako vývozca vyviezol do Českej republiky pre príjemcu Igona spol. s r.o. 209 kg technickej ortuti šediavej, opravená JCD potvrdená colnými orgánmi dňa 10.01.1995 s rovnakými údajmi ako sú uvedené na pôvodnej JCD s výnimkou údajov o štatistickej hodnote, ktorá bola v opravenej JCD zo dňa 10.01.1995 vyčíslená sumou 197.950.170. V spise sa ďalej nachádza výzva správcu dane z 20.09.2006 adresovaná žalobcovi, aby v lehote do 15 dní od doručenia výzvy preukázal, kedy skutočne doručil správcovi dane opravenú JCD zo dňa 10.01.1995 a odpoveď žalobcu na uvedenú výzvu, v ktorej žalobca uviedol, že dátum doručenia opravenej JCD č. 1526203400406 zo dňa 10.01.1995 bol uvedený v pôvodnej žiadosti o zaplatenie úroku z nadmerného odpočtu zo dňa 07.06.2001, tento dátum správca dane počas celého viac ako 5 rokov trvajúceho konania nikdy nespochybnil a daňové úrady ho uviedli vo svojich rozhodnutiach ako dátum doručenia JCD. Na preukázanie požadovanej skutočnosti zaslal správcovi dane v prílohe čestné vyhlásenie Ing. P. X., ktorý v relevantnom čase žalobcu v daňovom konaní zastupoval, v ktorom menovaný na žiadosť žalobcu prehlásil, že dňa 25.01.1995 doručil Daňovému úradu Bratislava I do spisu opravenu JCD č. 1526203400406 zo dňa 10.01.1995, spolu s listom Colnice Bratislava zo dňa 11.01.1995 zn. K-2087/94, ktorým colnica potvrdila opravu JCD. Aj v rozsudku tunajšieho súdu 1S 240/2010 je konštatované, že napriek dôkaznej núdzi žalobca správcovi dane čestným vyhlásením Ing. X. preukázal doručenie opravenej JCD č. 1526203400406 zo dňa 10.01.1995 spolu s listom Colnice Bratislava zo dňa 11.01.1995 zn. K-208/94, ktorým colnica potvrdila opravu colného vyhlásenia do spisu DÚ BA I dňa 25.01.1995. Upozorňuje, že aj v podrobnom chronologickom postupe správcu dane, ktorý tvorí prílohu rozhodnutia je predloženie opravenej JCD č. 1526203400406 zo dňa 10.01.1995 správcovi dane uvedené pred 30.01.1995. Dátum doručenia 25.01.1995 daňové orgány, ani iné orgány štátu počas celého skoro osem rokov trvajúceho konania nikdy nespochybnili.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave v rozsudku 2S 168/05-44, na ktorý odkazuje rozsudok č. 2S 143/07-180 a rozsudok 1S 240/2010-146 sa zaoberal týmto konkrétnym prípadom žalobcu, pričom zaujal uvedený právny názor, podľa ktorého správca dane prerušil konanie nezákonne: pri rozhodovaní o vrátení nadmerného odpočtu mal správca dane dodržať zákonom stanovené lehoty na rozhodnutie (§ 30 ZSDP). Súd ďalej poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, publikované pod č. Rs 60/2001, podľa ktorého platí, že ak sa daňový orgán dostal do omeškania uplynutím jednomesačnej lehoty od doručenia žiadosti o vrátenie preplatku na dani (§ 63 ods. 4), má žalobca v súlade s § 63 ods. 6 nárok na úrok z omeškania, a to odo dňa, keď daňový orgán mal a mohol

vrátiť daňový preplatok. Tunajší súd ustálil, že v prípade, ak žalobca predložil JCD zo dňa 22.09.1994, ako aj opravenú JCD zo dňa 10.01.1995 správcovi dane v lehotách, ako žalobca uviedol (25.01.1995), bol by žalobcom stanovený začiatok omeškania správne, t.j. zákonná lehota na rozhodnutie by uplynula 13.02.1995, preto je podľa názoru súdu zavádzajúce tvrdenie žalovaného, že žalobcovi mal správca dane nadmerný odpočet vrátiť do 10 dní od skutočného ukončenia kontroly. Tunajší súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach jednoznačne uviedol, že v danom prípade bolo treba zohľadniť nezákonný postup orgánov správy daní a nárok žalobcu na zaplatenie úroku posudzovať od času, kedy mu nadmerný odpočet mal a mohol byť vrátený, ak by orgány správy dane postupovali v konaní zákonným spôsobom. Nezákonný postup pritom začal už vydaním nezákonného rozhodnutia o prerušení konania č. 600/23-43358/1994/Horak zo dňa 22.11.1994 a bol ukončený až vydaním rozhodnutia o priznaní nadmerného odpočtu DPH.

Už v rozsudku krajského súdu č. k. 2S 168/05-44 bolo konštatované, že príčinou nevyplatenia odpočtu DPH bol nezákonný postup správcu dane a nie skutočnosť, že by žalobca nepreukázal oprávnenosť svojho nároku, keďže správca dane sám svojím postupom uznal a tento jeho názor potvrdil aj žalovaný, že na priznanie odpočtu DPH nebolo potrebné žiadne ďalšie dokazovanie a že ho bolo možné priznať už na základe žalobcom dovtedy predložených dôkazov. Zo skutkového hľadiska a z hľadiska vykonaných dôkazov sa pritom vecne oproti stavu, ktorý existoval v januári 1995, nič nezmenilo

V prospech tvrdenia žalobcu o začiatku omeškania daňového úradu dňa 13.02.1995 svedčí aj skutočnosť, že z prílohy rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I č. 600/230/52183/10/KašP zo dňa 30.03.2010 vyplýva, že list žalobcu zo dňa 06.02.1995, ktorý bol správcovi dane doručený 08.02.1995, ktorým žalobca urgoval nevrátený nadmerný odpočet DPH obsahoval prílohu - kópiu opravenej JCD č. 1526203400406 s odtlačkom pečiatky colného orgánu s dátumom 10.01.1995 a list č. K-2087/94 Colnice Bratislava zo dňa 11.01.1995, ktorým colná odbočka ČSAD vyhovelá žiadosti žalobcu o opravu JCD na základe predloženia kúpnej zmluvy. Podľa žalobcu, tento list sa nachádzal v spise správcu dane, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že žalobca disponuje jeho kópiou, ktorej pravosť potvrdil sám správca dane.

Medzinárodná výmena informácií, na ktorú sa napadnuté rozhodnutie odvoláva, nemá časový súvis s prerušením daňového konania. Z listu MF SR č. 8898/98-651 zo dňa 22.05.1998, na ktorý sa žalovaný odvoláva a od doručenia ktorého odvíja pokračovanie plynutia lehoty na vyplatenie nadmerného odpočtu DPH vyplýva, že správca dane žiadal o predmetné informácie listom č. 600/240/48126/1998 zo dňa 27.04.1998, teda po viac ako troch rokoch po prerušení konania.

Krajský súd zdôraznil, že na daňové konanie o uplatnenom nároku žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, ktorého súčasťou bola daňová kontrola, sa vzťahovali lehoty podľa § 30a ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb. v platnom znení, pričom čas vzniku omeškania s vrátením odpočtu je nutné viazať k okamihu, keď daňový orgán mohol a mal vrátiť daňový preplatok (viď rozhodnutie NS SR Rc 60/2001). Začatie plynutia lehoty na vrátenie nadmerného odpočtu a okamih vzniku omeškania správcu dane s jeho vrátením, v súvislosti s nárokom žalobcu na úrok z omeškania, teda z časového hľadiska musí nadväzovať na deň, kedy mal daňový orgán k dispozícii všetky podklady, na základe ktorých neskôr o vrátení nadmerného odpočtu rozhodol.

Podľa názoru krajského súdu je potrebné vychádzať zo základnej zákonnej premisy, že ak orgán správy daní neoprávnene zadržáva finančné prostriedky daňového subjektu, musí niesť s tým spojené následky vo forme úroku, a to aj vtedy, ak bol po dobu trvania daňového konania v dobrej viere, že zadržané prostriedky daňovému subjektu nepatria. Povinnosť zaplatiť sankciu za nesplnenie, či oneskorené splnenie daňovej povinnosti má totiž aj daňový subjekt, bez ohľadu na to, či si bol svojej daňovej povinnosti vedomý alebo nie. Pokiaľ teda daňový orgán v rámci daňovej kontroly nezistí skutočnosť odôvodňujúce nepriznanie uplatneného nadmerného odpočtu a vráti daňovému subjektu nadmerný odpočet na základe podkladov predložených v čase začatia kontroly, dostáva sa uplynutím lehôt na uskutočnenie daňového konania o vrátenie odpočtu do omeškania a je povinný priznať daňovému subjektu uplatnený úrok, nakoľko neoprávnene disponoval s prostriedkami daňového subjektu. To, že v danom prípade správca dane disponoval s prostriedkami žalobcu v sume zodpovedajúcej uplatnenému

nadmerného odpočtu DPH už od roku 1995 až po rok 2001 potvrdil správca dane tým, že dňa 19.01.2001 vrátil žalobcovi nadmerný odpočet vychádzajúc z podkladov a skutkového stavu, ktorý bol správcovi dane známy už v januári 1995. Zodpovednosti za vzniknuté omeškanie sa podľa názoru súdu nemôže zbaviť tvrdením, že až do 10.7.1998 vykonával daňovú kontrolu, v rámci ktorej nezistil žiadne skutočnosti brániace vrátiť žalobcovi uplatnený nadmerný odpočet.

Žalovaný podľa názoru krajského súdu opomína, že zákonom určené lehoty na vykonanie daňovej kontroly a lehota podľa § 22 ods. 2 zákona o DPH časovo nadväzuje na lehotu podľa § 30a ZSDP, ktorej plynutie jej predchádza. Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR zakazoval správcovi dane vykonávať daňovú kontrolu u žalobcu dlhšie ako v lehote podľa § 30a ZSDP. Pri dodržaní zákona správca dane mohol a mal vrátiť žalobcovi nadmerný odpočet, na ktorý mal zákonný nárok, a to najneskôr 13.02.1995. V tento deň totiž súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR uplynula lehota na vrátenie nadmerného odpočtu žalobcovi, nakoľko tento bol povinný daňovú kontrolu ukončiť 02.02.1995.

Z uvedených dôvodov dospel krajský súd k názoru, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil, keď žalobcovi priznal úrok až od 21.07.1998 a nie od 13.02.1995.

II.

Voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalovaný v zákonom určenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (správne má byť Krajský súd v Bratislave), napáda v celom rozsahu. Po popise dôvodov vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že správca dane začal u žalobcu daňovú kontrolu dňa 07. 11. 1994, predmetom, ktorej bolo zistenie oprávnenosti uplatnenia nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie september 1994. Rozhodnutím zo dňa 22. 11. 1994 správca dane daňové konanie prerušil z dôvodu začatia konania o predbežnej otázke podľa § 26 zákona o správe daní, vo veci prešetrenia pôvodu tovaru, ktorého sa týkalo vrátenie nadmerného odpočtu DPH a prešetrenie dodania predmetného tovaru zahraničnému odberateľovi.

Dňa 26. 05. 1998 bola Daňovému úradu Bratislava I. doručená odpoveď vo veci medzinárodnej výmeny informácií. Podľa názoru žalovaného, daňová kontrola mala byť ukončená v lehote 60 dní, t. j. do 10. 07. 1998 (od 07. 11. 1994 do 22. 11. 1994 - od začiatku kontroly do prerušenia konania daňový úrad počítal 15 dní a od začatia konania dňa 27. 05. 1998 počítal zostávajúcich 45 dní, t. j. ukončenie kontroly pripadlo na deň 10.07.1998). Lehota na vrátenie nadmerného odpočtu DPH teda uplynula dňa 20. 07. 1998. V danom prípade časť úroku bola žalobcovi zaplatená dňa 22. 12. 2006 vo výške 444.200,93 € a zostávajúcu časť vo výške 615.132, 51 € bola žalobcovi poukázaná na základe rozhodnutia dňa 20. 02. 2015.

Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že odpoveď vo veci medzinárodnej výmeny informácií bola správcovi dane doručená 26. 05. 1998 a tento bol povinný rozhodnúť podľa § 30a ods. 2 zákona o správe daní. Lehota na vrátenie nadmerného odpočtu DPH uplynula dňa 20. 07. 1998, pričom nadmerný odpočet bol daňovému subjektu vrátený 19. 01. 2001 za obdobie od 21. 07. 1998 do 18. 01. 2001, čo znamená, že daňový úrad bol povinný priznať úrok za 913 dní omeškania. Správca dane vypočítal úrok nesprávne za 912 dní z dôvodu, že rok 2000 bol rokom priestupným, pričom priznal úrok len za 365 dní a nie za 366 dní. Z uvedeného dôvodu žalovaný výšku úroku zmenil.

Nadmerný odpočet DPH si žalobca uplatnil vo výške 48.438.228 Sk, ktorý bol použitý na kompenzáciu daňového nedoplatku na DPH, na pokutu uloženú rozhodnutím zo dňa 13. 09. 1995 za nepredloženie daňového priznania k DPH za zdaňovacie obdobie júl 1995 v sume 5000 Sk, ktorá nebola zaplatená v lehote splatnosti. Daňový úrad počítal úrok z preplatku odo dňa 21. 07. 1998 a k tomuto dňu evidoval na účte žalobcu preplatok v sume 48.433.228 Sk.

Na základe uvedených dôvodov žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu zamietne.

III.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v ňom nie je uvedená žiadna nová skutočnosť a žalovaný nezdôvodnil, v čom má byť nesprávne právne posúdenie veci súdom 1. stupňa v nadväznosti na výrok napadnutého rozsudku a jeho odôvodnenie.

Poukázal na okolnosť, že troma rozsudkami krajského súdu boli predchádzajúce rozhodnutia žalovaného zrušené pre neúplnosť spisov, pričom žalovaný opätovne opakovane nerešpektoval právne názory súdov. Poukázal na dôvody uvedené v odvolaní napadnutom rozsudku, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil a odvolanie žalovaného považuje za účelové s cieľom bezdôvodne predĺžovať konanie.

Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 120/15 ohľadom výkladu čl. 183 Smernice Rady č. 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty. Napriek vedomosti o tomto rozhodnutí, žalovaný odopiera žalobcovi vyplatiť v úrok, ktorý mu patrí.

Podľa jeho názoru, lehota na vrátenie nadmerného odpočtu DPH uplynula dňa 13. 02. 1995, pričom týmto dňom sa správca dane dostal do omeškania. Žalovaný neprihliadal na právne názory súdov v danej veci, čo samo osebe môže viesť k zrušeniu správneho rozhodnutia. Zotrval na tvrdeniach uvedených v žalobe ako aj stanoviskách doposiaľ predložených.

Žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vyčísliť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase

vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Nie je preto úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím.

Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležite odôvodní, niet dôvodu, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné:

Podľa Čl. 183 ods. a 2 Smernice Rady č. 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, ak za dané zdaňovacie obdobie výška odpočítanej dane prevyšuje výšku splatnej DPH, členské štáty môžu rozdiel buď preniesť do nasledujúceho obdobia, alebo ho vrátiť v súlade s podmienkami, ktoré určia. Členské štáty však môžu odmietnuť preniesť alebo vrátiť rozdiel, ak výška nadmerného odpočtu predstavuje zanedbateľnú sumu.

Podľa § 165b ods. 1 a 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok), daňové konanie začaté podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v

sústave územných finančných orgánov sa dokončí podľa zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. § 165 ods. 2 znenie pred bodkočiarkou a § 165a sa od 30. decembra 2012 nepoužijú.

Podľa ust. § 79 ods. 2 a 3 daňového poriadku, ak nemožno daňový preplatok použiť podľa odseku 1 alebo uplatniť postup podľa odseku 9 alebo odseku 10, správca dane na žiadosť daňového subjektu preúčtuje daňový preplatok na nesplatený preddavok na daň, inak daňový preplatok vráti v lehote do 30 dní od doručenia žiadosti o jeho vrátenie, ak je väčší ako 5 eur; daňový preplatok na dani z príjmov a na dani z motorových vozidiel za príslušné zdaňovacie obdobie sa vráti najskôr po uplynutí lehoty na podanie daňového priznania podľa osobitných predpisov, najneskôr však do 40 dní odo dňa vzniku daňového preplatku. Ak správca dane žiadosti o vrátenie preplatku vyhovie v plnom rozsahu, správca dane rozhodnutie nevydáva.

Ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote ustanovenej v odseku 2, je povinný v lehote do 15 dní od vrátenia daňového preplatku rozhodnúť o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku, ak jeho výška presiahne sumu 5 eur. Pri výpočte úroku sa použije trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v posledný deň lehoty, v ktorej mala byť suma daňového preplatku podľa tohto zákona vrátená; ak trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 10%, pri výpočte úroku sa namiesto trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky použije ročná úroková sadzba 10%. Úrok sa priznáva za každý deň omeškania. Správca dane tento úrok zaplatí do 15 dní od doručenia rozhodnutia o priznaní úroku. Ak správca dane eviduje voči daňovému subjektu daňový nedoplatok, použije tento úrok alebo jeho časť v lehote na jeho zaplatenie podľa § 55 ods. 6 a 7. Rovnako správca dane zaplatí daňovému subjektu úrok aj v prípadoch oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu a spotrebnej dane, na ktorú bolo uplatnené jej vrátenie, ak sa nadmerný odpočet a potrebná daň nepoužijú podľa § 55 ods. 6 a 7.

Z dôvodu zrovnoprávnenia postavenia správcu dane a daňového subjektu je prijatá právna úprava, podľa ktorej, ak správca dane vráti preplatok po ustanovenej lehote, je povinný zaplatiť daňovému subjektu úrok v rozsahu uvedenom vyššie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky musí prisvedčiť právnomu názoru žalobcu, ktorý v danej súvislosti správne poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ, konkrétne na rozhodnutie vo veci C - 120 /15 zo dňa 21. októbra 2015, v ktorom je riešený výklad čl. 183 Smernice č. 2006/112/ES ohľadom problematiky lehoty na vrátenie nadmerného odpočtu DPH daňovému subjektu. V predmetnom rozhodnutí bol prijatý právny názor, podľa ktorého, uvedený článok smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, ktorá upravuje výpočet úrokov z omeškania pri vrátení nadmerného odpočtu DPH až od uplynutia lehoty 10 dní po skončení daňovej kontroly. V texte predmetného rozhodnutia za Súdny dvor EÚ zaoberá otázkou primeranosti obdobia, po ktoré nemôže daňový subjekt, ktorý má nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, disponovať s peňažnými sumami, ktoré mu majú byť vrátené. V danom prípade bol vzatý do úvahy aj právny názor vo veci C - 107/10, podľa ktorého, výpočet úrokov dlžných zo strany daňového orgánu, ktorý ako okamih, od ktorého plynie lehota nezobral deň, keď by mal byť nadmerný odpočet DPH obvykle vrátený v súlade so smernicou o DPH, je v zásade v rozpore s požiadavkami článku 183 smernice.

Najvyšší súd s prihliadnutím na uvedené závery, preto musí súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa, ktorý považoval rozhodnutie žalovaného a správcu dane za v rozpore so zákonom, ak priznal žalobcovi úrok z omeškania s vrátením nadmerného odpočtu DPH za obdobie september 1994, až od 21.07.1998, t. j. po ukončení daňovej kontroly, trvajúcej od 07.11.1994.

Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky (čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), a preto je aj uvedený výklad čl. 183 Smernice č. 2006/112/ES pre žalovaného záväzný.

Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí podrobne odôvodnil, na základe akej právnej úvahy

dospel k záveru o nesprávnom výpočte dní, za ktoré má byť počítaný úrok za oneskorene vrátený nadmerný odpočet DPH. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi, ktoré Krajský súd v Bratislave podrobne, logicky a vyčerpávajúco popísal v odôvodnení svojho rozsudku, na základe ktorých zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 127/2015-177 zo dňa 17.03.2016 podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s.p., pretože je vecne správny a v jeho konaní a rozhodnutí nezistil vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 2 v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s.p. s prihliadnutím na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože mal úspech v konaní. Trovy pozostávajú z nákladov za právne zastúpenie, za úkon právneho zástupcu žalobcu - vyjadrenie k odvolaniu žalovaného vo výške 139,83 €, režijný paušál 8,58 €, spolu s DPH prináležiacou priznaným náhradám, v celkovej čiastke 178,09 €, uplatnenej právnym zástupcom žalobcu podľa § 11 ods. 4, § 13a ods. 1 písm. c), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.